

Den odödliga domedagsprofeten Anders Berggrens Iefnadbeskrivning.

Berggren, Anders

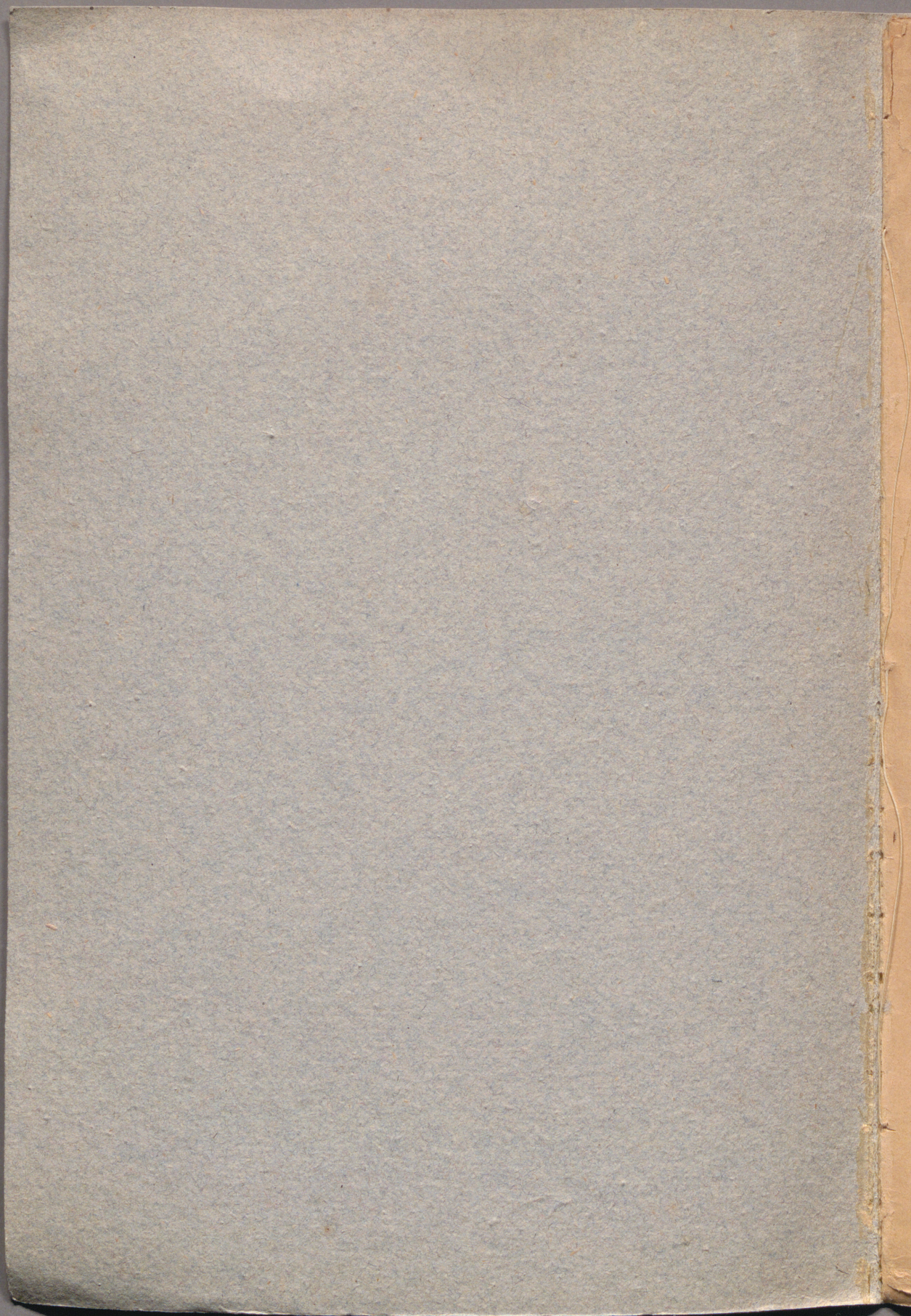
8 B Br. Berggren

National Library
of Sweden

BERGGREN, A.

88B
Moyt.
So
Link.
(22)
o

Den odödlige domedagsprofeten

Anders Berggrens

lefnadsbeskrifning.

Anders Berggren

utgifware af Liffens bok.

Evighetens morgon randas
Kom mot Jesus, du och andas
Salighetens andedrägt
Fröjda dig du Adams slägt,
Jesus han skall säkert vinna
Menniskan kan lifwet finna.

Fadren var kyrkoförman uti Torup socken i Halland och föddes till
verlden den 20 Oktober 1806.

Min moder en gudlig och god qvinna omhuldade mig med största
omtänka, och när jag kunde tala lärde hon mig läsa samt förmanade mig,
att alltid hafwa Gud för ögonen och bedja om en ny wis anda; o. s. w.

Jag war icke lik andra barn, icke kunde jag deltaga i deras lefar eller nöjen icke kunde eller har kunnat förtärt någon slags spirituosa — aldrig fick jag någon barnslig aga af mina föräldrar, emedan jag war dem alltid lydlig och tillgifwen. Någon skolorundervisning fick jag icke, utan det min moder lärde mig.

Min ungdomsdagar flydde med arbete, sjukdom och wedermöda, och då jag hade tillryggalagt nära 20 år af min lefnad — 1826 — hörde jag en röst i luften som sade: Tänk på ewighetens längd. Då kom jag ihåg det presten berättat, om en droppe watten ginge ur hafwet eller ett strå af marken hwart tusende år, skulle dock ett slut kunna förwäntas, men ewigheten tager aldrig slut.

Säröfwer kom jag i en gruslig ånger och bedröfwelse, att jag icke kunde äta eller sofwa i tre dagar och nätter, ty jag ansåg mig icke kunna blifwa frälst. Men då den tiden tilländagått fick jag höra den wackraste englamusik, någon kan tänka sig, och ett lust fken omgaf mig, och då fick jag tröst och fattade bibeln för att finna upplysning om salighetens winnande.

Men jag måste likwäl wandra i ofunnighet och likfom med förbundna ögon i nära 30 år; och under den tiden eller 1832, wann jag tillåtelse, genom betyg om hedrande wandel, att ingå uti borgerligt samhälle, uti staden Malinö, såsom bryggare.

Men då jag ledsnade wid stadsrifwet beslöt jag 1848 att bosätta mig på landet för att finna mera ro för mina öfriga dagar.

År 1853 då koleraan grasferade staden Ystad, då uppstod en stor willfarëlse och räddhåga för den smittosamma och dödande farjoten. Men jag tröstade mina grannar att ingen kolera skulle komma till vår by, ty den Gud will bewara han är utan fara, och min tro och öfwertygelse war, att ingenting kunde ske utan Guds tillåtelse, och jag sade den skall upphöra.

Jag sände en skrifwelse till magistraten i Ystad som skulle kungöras för innewanarne att intet botemedel finnes på jorden som kan afhjelpa denna afgrundspest, utan söka öfwerläkaren Jesus som kan drifwa mord-engeln från staden, då J tron och heder honom derom.

En stor grämelse uppstod hos mig i anledning af folkets enfalidiga företag, att med spärning kunna utestänga dödens härjande fara, och jag beslöt att sjelf begifwa mig till staden för att få weta om min skrift war lemnad utan afseende, och min tro war så stark, att om alla warit afsonnade uti koleraan hade jag likwäl wägat mig dit.

Jag gjorde efterfrågan hos borgmästaren som då war angripen af samma farjot och jag fick erfara att min begäran att söka öfwerläkaren Jesus war lemnad utan afseende. Men wid min dåwarande hemkomst, war anstalt fogad af mina grannar, att jag måste undergå 10 dagars arrest eller kerantens bewakning. Ty Satan hade fått tillåtelse af Gud att widare försöka min tro, med strid och bedröfwelse i 10 dagar, Uppenb. 2: 10; och djefwulen war icke heller sen utan infann sig med sina ufwaflor som jag tydligen kunde erfara, och jag fann ingen annan råd, utan

fattade till Bibeln; och såvida han icke kunde kassera eller ogilla den, måste han afhålla sig från att skada mig. Jag frågade honom om icke Jesus lidit och dödt för alla människors synder, men satan påstod att jag borde tacka honom som var wällande till Jesu död, hwarföre frälsningen skall ske; men jag swarade: ingen anmodade dig att döda Jesus, det hade varit bättre att han fått lefwa.

Sedan fick han lof att sänka mig ned i helwetet och det yttersta mörkret, Math. 22: 15; men min tro wacklade icke ett ögonblick, ty Gud war med mig.

När den profwtiden tilländagått, måste djefwulen öfwergifwa mig; och Guds englar infann sig, som wisade mig huru werldens frälsning skall ske, wår förwandling, de dödas uppståndelse, det nya förwäntade paradiset och huru allt skall tillgå.

Det jag berättar kan ingen tro, ty det skedde i öfynlig måtto för mina åskådares ögon.

Särmed war icke nog; år 1855, då jag war stadd i ensamhet på en wäg, fördjupad i tankar på Gud, om domen och frälsningens fullgörande, då fick jag höra en röst till wenster om mig som sade: skrif, hwilket jag lydde så fort ske kunde, men jag wisste icke hwad jag skrifwa skulle; men när pennan kom på papperet, blef det mig jagdt i örat så fort jag kunde rita, och jag fortsatte till aftenen då jag lade mig att hwila; men wid midnattstid blef jag störd af samma anda som gaf mig ingen ro förrän jag åter fattade pennan för att skrifwa.

Detta fortfor några dagar och sålunda blef Liffens bok skrifwen, som är den märkligaste i hela werlden, ty ingen kunde af sig sjelf utfundera eller skrifwa en sådan bok, ty genom den skall alla människor som Gud skapat hafwer frälste och salige blifwa, Uppenb. 20: 12, 15. Då fick jag weta att jag aldrig skall dö och alla som tro Jesus äro äfwen fria från dödens wäld. Ty skriften skall fullbordas, att Jesus skall återkomma och hålla dom öfwer lefwande och döda. Och när de döda skola uppstå huru skulle det tillgå, om wi som lefwa skulle dö, (aldeles omöjligt), ty Jesus kan icke hålla bröllop med de döda, och han har lof att uppenbara sig för den han behagar, Math. 11: 25, 27.

Men efter ingen tro finnes bland kristenheten måste jag lida mycken förförljelse och motgångar af satans tjenare för det jag lyder Jesu befallning att förkunna det som ske skall, Joh. 16: 13, samt förkunnar Guds wilja, som är att alla skola frälsta blifwa.

Denna Guds wilja och förordnande will Satan och hans wänner icke höra talas om, och därför är jag hatad och föraktad af alla Jesu motståndare, och ingen will vara Jesu wän och medhjelpare, att hans pina och död skall icke förgäfwes warda; ingen will blifwa hans bröllopsgäst. Jag har sökt i städer och byar men icke funnit någon som tror Jesu ord och vara beredd med trons brinnande olja uti sin hjertas lampa, för att ingå med honom i bröllopet, Math. 25: 10.

År 1872 kom jag till Göteborg och der utgaf jag och förkunnade att den försoningslära wi dyrka, är owärdig för Gud och kan icke gälla

wid Kristi domstol, utan en stor galenskap, 1 Corint. 1: 19. Jag kallade mormoner och prestes för rätta, i affigt att förnä dem att tro och lyda Jesus, men förgäfves.

1877 manade Jesus mig att utgifwa en berättelse om den Yttersta domen och Jesu återkomst, att såwida fem Jesu wänner kunde finnas med trons brinnande olja uti sina hjertans lampor, Matth. 1: 5, wille Jesus komma i augusti eller september, och hålla bröllop som lofwadt är.

Men då inga Jesu wänner war att finna kunde intet bröllop ske, ty ingen kan hålla bröllop utan brud och bröllopsgäster — och i stället för att finna Jesu wänner fick jag mottaga flere, af hans motståndare och Satans tjenare skrifne bref. Ty de önska att aldrig någon förlofningsdag skall gå i fullbordan, hwilket wisar sig med ett här intaget från afgrunden skrifwet brefkort.

Undertecknad, Anders Berggren, utgifware af "Liffens bok" och flera andra andliga skrifter såsom "En sannfärdig berättelse om yttersta domen", m. fl., fick för några dagar sedan från härwarande postkontor emottaga ett brefkort som jag härmed önskar att korteligen beswara. Brefkortet war af följande innehåll:

"Gifwet i afgrunden den 22/6 1877.

Wi Satan, med Eders nåde, konung öfwer helwetet och afgrunden, arffurste till den ewiga döden, riddare af alla möjliga ordnar etc.

Göre weterligt att, allbenstund eder kallelse till doms kommit ofö tillhanda först i dag, wi icke i år kunna inställa ofö, utan hemställa wi fördenksfull att I täcktes utfätta dag och ort längre fram i tiden och derom i tidningarne annonsera. Detta hafwa wi med egen hand underskrifwit och till yttermera wisso med wår älsklike sekreterares underskrift bekräfta lätt.

S A T A N,
propria manu.

Beckman."

Till swar å denna böneskrift hinuer jag för i dag endast meddela följande sanningar, hwilka jag önskar må beaktas, slå djupa rötter och bära god frukt.

Satan och hans tjenare äro rädda för domedag och Jesu glädjefulla återkomst, och därför begära de anstånd och uppskof; men denna begäran kan icke bewiljas utan det som är lofwadt och skrifwit det är skrifwet, och Eder önskan kan icke medgifwas. Utan jag will swara dig min stackars fortskrifware, om du wiste hwad din frid tillhör, wore du det i denna din dag betänkande, men nu är det föröddt för dina ögon, ju mera synd du gör, ju swarare blifwer ditt straff, och ju längre måste du qwarblifwa i den föröddelse-stygge, när himmel och jord skola förgås, Matth. 24, ty wid Kristi domstol måste alla göra reda för sitt af Gud tillfatta embete, domare, konungar och furstar. Ty der blifwer rätt och sanning gällande. Der får icke tillgå såsom här, wid dessa domstolar; rättwisjan blifwer icke föraktad såsom nu tillgår: dessa fråga icke efter

rättvisan, de fälla ofta en wrång och wårdslös dom, som de få dyrt ångra, då räkenskap fordras.

Det heter i lagen att inga wrånga wårdslösa domar får ega rum, utan präfwie domaren hwad som står i lagboken, om det är med Gud och sanningen förenadt, men detta glömmes, emedan de icke wilja höra Jesus. I ären af den fadren djefwulen, Joh. 8: 44, och det är wißt och sant.

Göteborg den 28 Juni 1877.

Anders Berggren,
utgifware af Liffens bot m. m.

Äfwen tidningspressen har gjort sitt till för att göra herr B:s namn kändt, men då de i de allra flesta fall hafwa på ett skämtsamt sätt omtalat "dena märkwärda förutsägelse", har herr B. ej warit särdeles belåten med deras sätt att berätta en så "wiktig nyhet". Detta har han äfwen wisat derigenom att han för någon tid sedan uppwaktade en artikelförfattare (i "Fäderneslandet") med ett genmåle, och då wi tro att det skall intressera våra läsare wilja wi här gifwa dem del af det samma.

Uppsatzen uti hwilken genmålet förekommer, finnes intagen uti tidn. "Förposten" N:o 27, för den 7 Juli 1877, och lyder ordagrannat återgifwen sålunda:

"Utgifwaren af "Liffens bot" Anders Berggren har hos Förpostens redaktion anhållit om plats för nedanstående genmåle å några i tidningen "Fäderneslandets" "Bref till syster Ulla" för i onsdags fällda yttranden angående Berggrens skriftställereri m. m. Ghuru wi (Förpostens red.) ogera blanda oss i "Polens affärer", ha wi (Förpostens red.) icke welat afwisa insändaren, desto heldre som hans genmåle mera synes bekräfta än vederlägga hwad Ullabrefwets författare haft den stora djerfheten att påstå, då han bland annat yttrar sig sålunda:

"Nu gäller att "waka och bedja" på allwar; ty rätt som det är, skall vårt arma klot förgås under werldsaltets brand. I rikets andra stad, Göteborg, har nemligen uppstått en man, som i egenkap af profet i sitt eget fädernesland uti en liten skrift förut sagt, att yttersta domen skall inträffa en dag i nästa Augusti månad. Den store siarens namn är Anders Swensson Berggren, f. d. bryggare och auktor till "Liffens bot", desutom bekant för sina rättegångar mot prester och "profelyter", å hwilka han yrkat, att de måtte åläggas redogöra för sina åsigter rörande försoningsläran m. m.

De lysande meteorer, som nyligen obserwerats högt nypte i nordren de häftiga jordsfötter, som iakttagits äfwen här i landet, Vesuwius' förnyade utbrott — detta och mycket annat lär enligt Anders Berggren, betyda ingenting mindre än gamla Tellus' snara undergång.

Sjelf sitter profeten i sitt tabernakel — beläget någorstades i Majorna, tror jag — och afwaktar under helig bafwan det ödesdigra, epokgörande ögonblick, då erkeengeln Gabriel med swit skall stöta i domsbafunen, så att det brakar i jordens alla hörn, och förkunna werldssystemets stora fall.

Jag har icke varit i tillfälle att taga del af den profetiska skriften och jag wet således ej, huruvida författaren närmare tillkännager det fätt, hvarigenom hela skapelsen skall tillintetgöras. Men jag förmodar, att det är den allbekanta Lundsströmska kometens swans, som härwidlag skall spela hufvudrollen och göra susen.

Du tror emellertid icke, att denne mans profetia gjort effekt? Jo wäl. Den har wäckt oerhörd uppståndelse; den har rent af slagit med förfräckelse en mängd enfaldigt, okunnigt och widsklepligt folk i Bohuslän. Såsom bewis härpå kan anföras, att dessa menniskor öfvergifwa allt werldsligt arbete och att det finnes landtmän, som låta sina tegar ligga obrukade, för att bereda sig till den sista räkeningsdagen — en dag i Augusti 1877! Detta är en sorglig samning, inför hwilken skämtareu står stum, endast beklagande djupt den religiösa gemenskapen, mörkret och wantron.

Förudärhut, att deane religionswärmare icke för längesedan blifwit insatt på därhus och själunda ofskadiggjord."

Till swar härpå och "lite till" wänder sig den ryktbar wordna Anders Berggren till Ullabrefwets författare med följande "wäl genomtänkta och om et färddeles klart begrepp" wittnande rader:

"Uti Fäderneslandet, nya redaktörens N:o 23 och Ullabrefwet, finner jag en gudlös och mot mig ärekränkande uppsats, hwarföre jag måste med glädje den samma bejwara.

Att bresskriwaren är gudlös, ligger i öppen dager, då han wräker af sig en mängd lögn som satan ingifwit honom, för att komma förargelse äftad, samt dershöre wara honom trogen, lydlig och tillhörig. Lögn är satans foster, och hans tjenare äro wälmående, och med glädje och förnöj- samhet uträtta de sin ledares wärf. Den stackars bresskriwaren som är en lögnare, säger att jag heter Swensson och är profet, bor i Majornas tabernakel; att det är lögn, wet hela Göteborg. Ett Guds barn kan icke synda, utan håller sig efter Gud, och tror det som är det sanna och rätta.

Jag är ingen profet, utan en fattig tjenare, som ingen förbjuda kan, Math. 11: 25, och är skyldig och willig att lyda de order, som mig gifne äro. Man bör mera lyda Gud än menniskor; den som älskar Gud och tror honom, kan läsa hwad han skrifwit och befallt mig, Ef. 42: 3-5, Moſeb. 18: 18, Joh. 16: 13. Den som tror dessa Herrans ord är lyck- lig, men den som icke tror dem, är fördömd af Jesu mun, Marci 16: 16. Jag måste wara min herre trogen och snäll, att jag kan wedertägga otrons och satans tjenare, allt som de will, förebära. Math. 24: 45, och det är mig en glädje att lida förföljelse, Math. 5: 10. Men den som skrifwer smädelse till att förarga dem som tro honom, wore bättre att en qwarnsten bundes wid hans hals och sänktes ned i hassens djup, Math. 18: 6.

Du säger i ditt smädebref att jag är en däre, fast att jag lyder Jesu befallning, och dershöre säger Jesus att du är skyldig till helwetets eld, Math. 5: 22. Du tror att Jesus försonade Gud och betalade med sin pina och död, att du får synda fritt samt försmäda och göra din nästa

få mycket ondt du önskar, din ledare till välbehag, och Jesu ord skulle icke vara gällande. Men härmed är du illa bedragen, ty Gud är mäktig att straffa fädernas misgärningar, och den skall dömas efter deras gerningar, Uppb. 20: 12. Du säger i ditt "Ullabref" att jag med hufvnan väntar, men det är lögn, ty jag hufvvar aldrig eller rådes, fast himmelens krafter skola hufvva, Math. 24: 29, hufvvar jag icke. Ty den rädde och lögnaktiges del skall blifwa i den brinnande hjön, Uppb. 21: 8. Den som går gent emot Guds wishet och will göra det till en galenskap och förvränga hans domstol till ett spektakel. Ty det som är galet för dig, hufvver utwalt, 1 Corint 1: 27. Gud will att alla mennifor skola frälste blifwa och till sanningens kunskap komma, och jag måste fråga, om du kan förbjuda Gud, att göra i sin ting som han will och behagar, samt fullborda de löften han lofwat, att tillsäga något förut. Es. 42: 9. Att skriften skall warda fullbordad, och detta är en wälmening för att wi icke skola rädas eller frukta för Jesu återkomst, ty han kommer icke för att skada oss, utan för att frälsta det som förtappat är, Math. 18: 12. Gud sände icke sin son för att döma werlden, utan frälsta werlden, Joh. 3: 17, och han kommer för att taga oss till sig, som hau lofwade wid sin afresa, Joh. 14: 3, samt göra oss till ett fårabus och en herde, Joh. 10: 16. Dersöre är det i rak strid mot Jesu lära, wilja och föreskrift, att du på så wis ärekränker din nästa som nu skett.

Göteborg den 6 Juli 1877.

Anders Berggren,
utgifware af Liffens bok".

I Aug. kom jag till hufvudstaden för att söka om någon kunde finnas som wille tro och lyda Jesus, samt wara beredd med trons brinnande olja i des hjertans lampor, för att ingå med honom uti bröllopet innan dörren stänges, Math. 25, men har funnit ingen.

1880 kom jag till Upsala i fall der kunde finnas någon som Jesus kunde få till bröllopsgäst; men fann ingen. Liffens bok hwarpå all frälsning beror, wille ingen se, eller war wärdig att läsa den, Uppb. 5.

Sedan wandrade jag till Gesle för att tala med Waldenström, i hopp och mening att han skulle tro och lyda Jesus, blifwa hans biträde, hjälpare och bröllopsgäst, (men alldeles omöjligt) utan wille göra Guds wishet till galenskap, som skrifwet är: 1 Corint. 1: 19, och för det jag uträttat min Guds och Herres ärende att bättre wore att hjälpa de fattiga än bygga bönehus och begagna kyrkan till Guds fruktan för att winna saligheten.

Men det wille icke Waldenström medgifwa, utan i stället kom jag i arrest, och under polisebewakning i 4 dagar, och blef såsom fånge mot min wilja förb hit, ändock jag war personligen känd, samt hedrande betyg föremisjades.

Detta Gudlösa, lagstridiga och omenskliga beteende, har han icke ännu lidit straff före, men det kommer som Jesus sagt hufvver, Math. 5: 25.

Den 9 Maj 1881 stämde jag Baptistpredikanten J. Hedberg i wäl-

mening, att förmå honom att afflä från Satan och lögnen samt tro sanning, hvilken här till en del intages.

Till Stockholms wällofl. Rådhusrätt.

Efter min Herras befallning måste jag ödmjukast anhålla om kallelse och stämning å Baptistpredikanten Herr John Hedberg med yrkande om ansvar, för det han predikar och utsprider falsk och vilseledande lära, sig sjelf och många andra till förderf och ewig fördömmelse. Denna lära som är stild från statskyrkan och grundar sig på att döpas, för att blifwa salig, hwilket är af Satan ingifwet, för att komma i strid, samt förderfwa Jesu rätta och klara evangeliska lära, och någon annan lära kan icke gälla på domedag. Dertfore säger Jesus: Den plantering, min himmelske Fader icke planterat hafwer, skall uppräckas med rötter, Math. 15: 13; och Baptisläran har Gud aldrig tillståndt eller förordnad, dertfore will Jesus den skall förswinna och omintetgöras. Ty om den skulle gälla wid Kristi tillkommelsesdag, hwad skulle då blifwa utaf alla de som icke äro döpte, eller icke ingått i deras hop? Dertfore säger Jesus: Låter fara dem, de äro blinda och blindas ledare; när en blind leder en blind, falla båda i gropen. Men om de låto Jesus och sanningens anda leda sig, blefwo de godt fredade från denna olyckliga grop.

Jesu lära leder alla dem som wilja tro och lyda den, älsta nästan som sig sjelf, samt mätta den hugrige, kläda den nakna, herberga den huswilla, besöka den sjuka och han som i fängelse kommen är. Men Jesu ord lemnas utan afseende eller lydriad.

När Jesus talade på berget, sade han: Går in genom den trånga porten. Ty den porten är wid och wägen är bred som drager till fördömmelsen och många äro de som gå på den; — och den porten är trång och den wägen är smal som drager till lifwet och få är de som finna honom, Math. 7: 13, men de falske profeter äro icke få, utan många, och han sade: waken eder för dem. Math. 7: 15.

När Jesu lärjungar frågade: hwad tecken skall ske till din tillkommelse och werldens ända? sade han: ser till att ingen förförer eder; ty många falska profeter skola uppkomma och förföra många. Math. 24.

Paulus intygar det samna uti sitt 2:dra bref till Timoteus 3 kap. — Detta skall du weta att uti yttersta dagar tillstundar farliga tider. Med onda menniskor, bedragare, som förföra och warda förförde, stå emot sanningen, såsom Jannes stod emot Moses, förderfwade i sinnet, odugliga till tron, lida icke helsofsam lärdom, utan efter sina egna lustar samla sig lärare, efter den klliar i öronen; de wända sig ifrån sanningen till fabler, 4 kap. 3 v. och detta förhållande är nu i omlopp med moner, waldenströmare samt flera som gått ifrån statskyrkan och skaffat sig egna lärare, så att hwar sekt har sin egen Gud och lära. Och desja liknar Jesus wid en fåwist man som byggde sitt hus på sanden, och slagregn kom och wädret stötte huset omkull. Och des fall war stort, Math. 7: 26; men det är bättre att bygga på den fasta klippan Jesus, då må komma förföljelse och lidande och motgångar, det faller dock icke omkull. Nu begär jag att nämde Hedberg måtte sig häröfwer gemmåla

och förklara om icke säkrast wore, att afstå från det falska och lögnen samt tro Jesus och sanningens ande, den han sändt hafwer, och bygga sin församling på hälleberget Jesus, som är den rätta dörren till färahuset och hans högsta wilja är att göra alla till ett färahus och en herde, en Gud och en lära, som Jesus sagt hafwer. Joh. 10: 16. Ty det går icke an att skingra eller dela färahjorden i flockwis, då icke mer än en herde finnes, ty så är icke min himmelske faders wilja. Math. 18: 12.

Gud befalde Noak att bygga arken, Mose att föra Israels folk från Egypten och Faraos fångenskap. Nu har Gud för 26 år sedan skrifwit Liffens bok, hwari han gjort sin lag härlig och stor, Esaias 42: 21. Men swaranden will icke tro att samme Gud lefwer, som befalde sina tjenare i gamla tiden, eller att Liffens bok blifwer nödwändig wid Kristi domstol, Uppb. 20: 13—15. Det måste nu ske efter som Gud lofwat och skrifwet är. Ty länge nog har wi läst om den yttersta domen, de dödas uppståndelse och ewigt lif, men intet slut eller förlofning fått åtnjuta. Det skulle wara en orättwis och förunderlig Gud, om han endast wille låta förkunna ett löfte, men aldrig fullborda det, som Jesus sagt hafwer, Joh. 14: 4: att komma i himmelens sky, med stor makt och härlighet, för att hålla bröllop, Math. 25. Men honom fattas wänner och bröllopsgäster, som han will hafwa med sig in, innan dörren stänges v. 10. Därför har jag efter Guds befallning uti Esaias 42: 4, kallat Hedberg till domstolen, att han må åläggas gifwa beståndt swar, om han will blifwa Jesu wän och bröllopsgäst eller icke, samt gå ifrån döden till lifwet, Joh. 5: 24. Jag har gjort flera besök hos honom med frågan derom, men aldrig fått swar derpå, och således måste jag kalla honom för rätta.

Öppen och fri talan förbehålles och rättegångskostnaderna efter räkning.
Stockholm den 9 maj 1881.

Anders Berggren,

f. d. bryggare, utgifware af Liffens bok m. fl.

Men denne olycklige, wilselede förförare, kunde icke, hwarken med lag eller Guds ord, förmås att afstå från djeswulen; samt att tro och lyda Jesus och dertföre blifwa hans wän och bröllopsgäst.

Mormonerna äro likaledes uti Satans fångenskap, förlede på förtappelsens wäg, och Gud sjelf kan icke förmå dem, att tro sonen, och dertföre winna det ewiga lifwet, samt undwika Guds wrede, Joh. 3: 36.

Jesus gråter öfwer detta otrogna och gensträfwiga folket, lifsom han grät öfwer Jerusalem, men Jesu tårar kan icke bewesa dem till tro och lydnad.

Det är icke nog, att Jesus gråter utan alla himmelens inwånare måste förja: Ty det är swårt, att se glädjens Gud gråta, som en gång skall astorka tårarne på Guds barns ögon. Es. 25: 8, Upp. 21: 4.

Nu gråter Jesus och jag måste äfwen gråta som ser och wet menniskornas nöd och medernöda samt den tillstundande faran. I fattigdom måste jag lida motgångar och nöd, somliga dagar utan mat och kläder,

såsom det kan; men striden måste likväl fortfara, om segren skall vinnas som Jesus sagt hafver, Matth. 12: 20.

Men hans ord äro nu mera icke trodde, Jesu lära lemnas nu utan afseende, derför säger han: Saltet har mist sin sälta, Guds ord har mist sin kraft, Math. 5: 12, och derföre måste man lida förföljelse såsom de gamle profeterna och Jesu lärjungar.

Jesus säger att hans tillkommelse skall vara såsom i Noe tid. Noaf wiste att jynndaflo den skulle komma, men ingen wille tro honom, utan åto och drucko, togos hustrur och gåfwas manom intill den dagen Noe gick i arken, och wiste intet af förrän floden kom, och tog dem allesammans bort, Math. 24: 38. Sammaledes är förhållandet i dessa dagar, de tror icke förrän det sker; här funderas endast på många nya läror och för Gud en galenskap.

Udwentister, metodister, godtemplare — och lifbrännare — med flera äro för Gud en galenskap. Men tro på Jesus och lyda honom will ingen för att undwika att både ruttna och brännas samt döden och dommen, Joh. 5: 24. Det måste vara en härlig ting att blifwa fri från allt sådant, det måste löna mödan att tro och lyda den förväntade brudgummen Jesus; ty när han gör eder fria då ären i rättaligen fria, Joh. 8: 36. Men den som icke tror och lyder honom, kan icke vara fri.

Jag gjorde skriftlig frågan hos pastor Beskow, om han wille tro och tjena Jesus, samt att upplåta sitt tempel och vara behjelpig att hålla andliga föredrag för att förkunna om Jesu återkomst efter som Gud och Jesus befallt hafwa, Ef. 42: 9, Joh. 16: 13. Men fick till svar att han icke lysnar till något annat än det gamla som står i Bibeln.

Men trodde han det behöfde han icke tro mig, ty Gud säger genom Mose: Jag skall uppväcka en såsom du äst och gifwa min ord i hans mun och han skall förkunna allt det jag bjuda will, 5 Mos. 18: 18, Apostl. 3: 22.

I början af detta år talade jag med kyrkoherden Landqwist i Katarina, att få begagna kyrkan till ett andligt föredrag, som Jesus befallt hafver och han wisade mig till kyrkorådet; och de sade, om det kan ske till nytta och upplysning, kan det icke nekas. Jag lät annonsera det i Dagens Nyheter, men Satan ingaf Landqwist att omintetgöra det Jesus befallt hafver, hwarföre jag blef manad, att kalla prestmannen för rätta med en så lydande stämning:

Till Stockholms Wäll. Rådhus-Rätt.

Härmed får jag ödmjuktigen anhålla om laga kallelse och stämning å Kyrkoherden Landqwist i Kathrina församling härstädes, med yrkande om ansvar, för det han will göra hela Bibeln till lögn, och förakta Jesu lära samt förbjuda honom att komma och frälja allt som förtappadt är, samt förlossa oss från det tråldoms of som tryckt oss från tidens första morgon; men för än detta sker will Gud låta hålla ett andligt föredrag och bibelförklaring, enligt Guds gifna löfte, Ef. 42: 9, Joh. 16: 13. Men denne prestman will emot Guds och Jesu wilja stänga Herrans hus.

och derföre stänger Jesus sin bröllopsal, då han kommer som snart ske skall Mats. 25: 10. Och begär jag det han må åläggas förklara om kyrkan är byggd till Guds eller Satans nytta, eller om han ingått att tjena den förra eller den sednare? Huru skulle tillgå om alla skola dö när Jesus kommer och skall hålla bröllop? Huru skall skriften blifwa fullaordad som säger, han skall återkomma och döma lefwande och öda? Ty Jesus säger, Gud är icke de dödas Gud Math. 22: 30. Och denne skriftlärde måtte kunna förklara bibelordet som skrifwet är.

1. Om Guds löfte är skett som Gud gaf i paradiset, att qvinnans jäd skall söndertrampa ormens hufvud?

2. Hwad Gud tänkte när han utgaf lagen på Sinai berg, då han wiste att ingen den hålla kunde, eller hwad menar han dermed, att göra sin lag härlig och stor Ef. 42: 21?

3. Hwad uträkning hade Gud då han endast upptog twenne lefwande till himmelen, Enoch och Elias?

4. Huru många hafwa blifwit frälsta sedan han dog på korset?

5. Huru många kan uestus frälsta wid sin återkomst på yttersta dagen?

6. Swarför öfvergaf Gud Sonen då han war i den swåraste döds-kampen på korset?

7. Swarföre gret Johannes swärligen att ingen fanns wärdig att upplåta Liffens bok och läsa den?

8. Hwad menar Jesus, att all synd är förlåten, men att säga något mot den Heliga anda, blifwer icke förlåtet i denna eller tillkommande werlden?

9. Swarföre skola himmel och jord förgås, men Jesu ord skola icke förgås?

10. Blifwer den tillkommande werlden naturlig, eller blifwer det en andewerld?

11. Hwad Jesus menar då han säger, der åtelen är, dit församlas och örnarne?

12. Om han kan förbjuda Jesus att fätta sin anda på den han will, att utfära domen till seger Math. 12.

13. Om det war möjligt för Gud att frälsta Israels folk ifrån Egypten och Faraos fångenskap, utan genom Mose och Aron.

Desse frågor måste han som är skriftlärd kunna förklara så mt huru vår förwandling och de dödas uppståndelse skall ske, då han will förmena fanningens anda som Jesus sändt hafwer att förklara det samma. Afwen will jag fråga hwart han will taga wägen då Jesu ord skola gå i fullbordan hwilket snart ske skall. Solen blifwer mörk och himmelens krafter bäfwa, huru will han då undwika Guds wrede Joh. 3: 36, App. 6: 15 han måste framför domen och höra: Gå bort i förbannade uti ewinnerlig eld som djefwulen och hans englar tillredd är — ty jag war hungrig och i gåfwen mig icke äta. o. s. w. Och det J icke hafwen gjort mina minsta hafwen ni icke gjort mig, derföre skola ni gå uti ewig pina, dessa äro icke menniskoord utan Jesu egna ord Matth. 25: 46. Och den ewiga

pinan tager sin början i grafwen, derfor säger Jesus: Gud är icke de dödas Gud. Ifwen får jag yrka laga ansvar å Herr Landqwist för det han hindrat min annons widare införande i Dagens Nyheter. Och på grund af detta må han åläggas betala alla kostnader, och mig möjligen blifwande förluster.

Stockholm den 26 Jan. 1882.

Anders Berggren.

Denna stämning kom icke under rättens pröfning oaktadt den war i laga ordning stäadt, att förekomma den 6 Februari. Men som jag wiste att rätten är af samma otro och presten icke kunde beswara de af bibelordet, i stämningen intagna frågor, alltså fann jag för godt, att lemna honom under Guds dom, samt anmälte wid rätten att målet war förlifft och det måtte affkrifwas.

Ty ingen kan förklara eller uttyda Guds mening, om icke Jesus sagt honom det, Math. 11: 25, 27.

Den 3 mars fick jag genom Guds tillstyhndelse hyra en sal, för att jäsom Jesus befallt hålla andeliga föredrag; för att förkunna hans återkomst, och det som snart ske skall, Joh. 16: 13. Detta föredrag är tryckt och ganska wacker, samt det märkligaste som skrifwet är i werlden, det innehåller allt som skall tillgå wid Jesu Kristi tillkommelsedag; samt en bjudning till hans utlofwade bröllop, och salige äro de som kallade äro till Lammets ewiga bröllop, Uppb. 19: 9. Det är Guds wilja och befallning, att förkunna Jesu glädjefulla ankomst, att ingen må frukta eller rädas för domen, ty han kommer icke att döma, utan werlden skall warda salig genom honom, Joh. 3: 14, Ef. 42: 9.

Wår stormäktige adra nådigaste konung gör ett herrligt, lysande och kostligt silfwerbröllop, men det warade så kort, om några dagar war det slut och glädjen all.

Men de som antaga och komma till Jesu bröllop, det tager aldrig slut, den glädjen försvinner icke.

Konungen kallas mäktig och nådig, men huru det kan besonnas blir en annan fråga. Gud är nådig och hade konungen varit honom lit och lydig, hade aldrig den förbannade bödelbilan blifwit höjd öfwer syndarens hufwud, ty Gud will ingen syndares död, utan att han sig omwänder och lefwer.

Här finnes ingen synd eller brott i werlden så swårt att icke Gud förlåter det; då man ångrar och beder honom derom; och Jesus säger förlåter så warder eder förlåtit. Men Satan är djup och illfundig; först ingifwer och förmår han uslingen att dräpa som Gud förbjudit hafwer och sedan förmår han konungen att döma och dräpa, ty Satan wet det som skrifwet är: att ingen mandräpare får inkomma uti Guds rike, Upp. 21: 8, och den som dömer, tillåter och befäller att dräpa han är lika brottslig inför Gud, som den som dräper af en öfwerilning i ett rusigt och obetänkt tillstånd; och det gläder djefwulen att han fått konungen i samma fördomelse och under domen, Math. 5: 21.

Jesus är nådig, god och barmhertig och den som söker honom, lemnar in sin nådeansökan till hans tron, och beber om nåd och förföning från dödsstraffet; han behöfver icke twifla att få afflag eller söka honom förgäfwes.

Då Jesus war uti sin dödspina på korset, bad han för sina mördare och sade: fader förlåt dem, ty de weta icke hwad de göra; ty Jesus wiste att det war djefwulen som dref dem till denna fasanawäckande illgerning. Sammaledes med de som göra dråp, djefwulen får makt med dem att de icke weta hwad de göra och således bör det förlåtas såsom Jesus gör. Ty det är meniskt att fela och guddomligt att förlåta.

Gud hafwer tillsatt och förordnat konungar och regenter på jorden i sin stad och ställe, till att styra och leda folket efter Jesu lära hwar uti sitt rike, samt skaffa den nödstälde hjelp och den lidande rätt. Men ingalunda att styra till krig mot hwarandra och låta dråpa sin nästa, ty det hör djefwulen till, ty han har warit en mandråpare från begynnelsen, säger Jesus i Joh. 8: 44.

Den förste djefwulen förmådde att dråpa war Cain som slog ihjäl sin broder Abel. Men Gud dömdo honom icke att dö igen, eller gaf någon lof att dråpa honom som hade föröfwat dråp. 1 Mosebok 4: 15.

Jordens konungar, samt rika och mäktiga, de lefwa icke efter Guds wilja och befallning, utan såsom den rike mannen, klåda sig uti dyrbara och kostliga kläder och lefwa kräjeligt i öfwerflöd och wällust, men den fattige och nödstälde wilja de icke se eller meddela af sitt öfwerflöd. Men huru gick det med den rike mannen? derom kan läjas i Luce 16 kapitel.

Dagen förrän Jesus blef gripen att dömas till döden, förkunnade han domsbeslutet, att den som will wara rättfärdig, han skall klåda den nafne, herbergera den huswille, gifwa den hungrige mat, besöka den sjuke och den som olycklig i hånne kommen är.

Den som så gör, han är rättfärdig; och räknas i lika mån som Jesus sjelf blifwit hulpen och godtgjord.

Men, säger han, det J icke gjordt en af mina det hafwen J icke gjort mig, och derföre skola de gå uti ewig pina, Math. 25: 46. Den ewiga pin an har Gud låtit ändra i Liffens bok och skall upphöra wid Jesu återkomst och domedag, och ingen kan förbjuda Gud att göra i sin ting som han rättwisligen behagar. Här fins ingen konung, biskop eller rik som håller buden eller det Jesus befallt hafwer, och det skulle wara alltför olyckligt om straffet skulle wara i ewig tid.

Länk huru olyckligt menniskoslägdet skulle wara om så finge tillgå wid Kristi domstol, som werldens barn lyda och djefwulens barn will hafwa det.

Den ena makän följes från den andra, barn från föräldrar och desse från barnen, somliga till ewigt lif och salighet, och somliga till ewig döb och fördomelse. Der skulle aldrig blifwa någon glädje i Guds rike när de woro i saknad och wiste att deras wänner och anhöriga befunno sig i pinorummet.

Icke kan Gud och Jesus wara nöjde med en så ryszward ställning.

Derföre har Gud låtit fkrifwa Liffens bok och deruti fullbordadt det löftet han gaf Abraham då han war Gud lydig att offra sin son till ett brännoffer.

Då sade Gud: Jag hafwer fwurit wid mig sjelf, efter du det gjorde icke fkonande din enda son, att i din fäd skall allt folk på jorden wälsignade warda, derföre att du min röst lydt hafwer, 1 Mosebok 22: 18. Detta Guds löfte har han uppfyllt i nämnde bok som fskildrar wälsignelsen och förbannelsen.

Men så länge menniskan icke förstår Guds wälbetänkta uträkning och wishet kan hon icke få del eller rätt nytta af Guds wälsignelse. Derföre fäger Gud: ho, är så blind, som min tjenare och så döf som mitt budskap, man fäger dem nog, men de wilja icke höra.

Likwäl will Herren dem godt, för sin rättfärdighets skull, och han skall göra sin lag härlig och stor, Esaias 42: 21, detta är äfwen uppfyllt uti Liffens bok.

Gud fäger till Esaias: Si min tjenare, jag uppehåller honom, min utforade, hwilken mig wäl behagar, jag gifwer honom min anda.

Han skall icke fscria eller ropa, hans röst skall icke höras på gatorna och en rykande weke skall han icke utsläcka, han skall lära att hålla rätt och samning på det han skall sätta rätt på jorden; och därne skola wänta efter hans lag, Ef. 42.

Den lag Gud genom mig fskrifwa låtit uti Liffens bok, är helt härlig, glädjande och stor, emot den Gud fskref med Mose fingrar på berget Sinai. Mose fick aldrig weta af Herren Gud hwad mening han hade med budens utgifwande, då han wiste att ingen dem hålla kunde.

Men Gud hade en annan uträkning som han sagt mig, att lagen skall wara till grund för menniskans frälsning på domedag, denna Guds mening wiste inte Mose, men det är fskrifwet i Liffens bok och den glädjande dagen wäntar folket på därne efter, som i nöd och wedermöda förtryckta äro.

När Gud hade fskapat menniskorna, fätte han dem uti ett paradys, en lustgård med många fruktbarande träd, och midt i Lustgården war kunskapens träd, det förbehöll Gud sig för egen räkning, och förbjöd dem wid lifwets förlust, att äta af samma träd.

Men djefwulen som alltid warit illfundig och luraktig fick insteg i ormen och talade med den lättrogna qwinnan samt förmädde henne och dem båda att äta af det träd dem Gud dem förbjudit hade.

Då wardt Gud wred och förbannade ormen och marken, men gaf ett löfte att qwinnosäden skall föndertrampa ormens hufwid och Gud mente Satans hufwidmagt och wälde. Detta Guds löfte som en hwar måste begripa.

Mången tror att Satan och ormahufwidet blef krossadt när Jesus led döden på korset, men det war ingen möjlighet och den dagliga erfarenheten wijar att Satan lefwer och regerar lika som före Jesu död och qwinnan föder sitt barn med sweda o. s. w., ingen förändring har fskett sedan Jesus blef mördad.

Men nu så fort ske kan skall Satan, gudamördaren, krossas, dödas och tillintetgöras, ty därför är Liffens bok skrifwen.

Gud säger, qwinnosäden skall söndertrampa ormens hufwud.

Gud är en ande och Satan är också en ande.

Den ene anden kan icke binda eller döda den andra.

Säd är icke några korn utan en myckenhet, som Jesus säger, säden är mycken men arbetarne äro få.

Då menniskan afstår från djefwulen och tror Jesus, och låter Guds anda infomma, hos den menniska är Satan dödad och ormahufwudet krossadt som Gud sagdt hafwer.

På så wis skall qwinnosäden krossa ormens hufwud.

När öfwerträdelsern war skedd i paradiset, gaf Gud djefwulen lof att regera i 6000 år och den tid war tillända 1877 och Satan wet tiden, därför sade han till Jesus: Uck du Guds Son, hwad hafwa wi med dig att göra, äst du konnen att plåga oss förrättid är, Math. 8: 29.

Men nu kan han icke swara mig på så wis, ty tiden är förlupen.

Då 4123 år hade tilländagått lät Gud föda sin Son, för att låta och wisa wägen samt frälsa allt det fallna och förtappade menniskoflägdet, som djefwulen till sig röfswadt, som är många; ty Gud säger:

Det är ett röfswadt och skinnat folk, de äro allesamman inspärade uti kullor, bortgömda uti fångahus wordne till rof och ingen hjelpare finnes som säger, få dem igen, Ef. 42: 22, och därför är Liffen bok skrifwen, som påstår Satan blifwer ålagd att återlemna alla som han till sig röfswat och i hans wäld äro, både lefwande och döda.

Samma timma Jesus föddes fingo Bethlehemsherdarne se ett klart sken, samt hörde en englaröst som sade: Rådens icke, se jag bådard eder en stor glädje, hwilken all folk wederfaras skall.

Denna från himmelens härolder utlofwade glädjen skall nu gå i fullbordan och fullkommas när Jesus återkommer som han lofwade wid sin himlarefa.

Gud säger: Drag mig till minnes, lät oss gå med hwarannan till rätta och säg huru du will rättfärdig warda, Ef. 43: 26.

Wid Kristi domstol har Gud befallt mig att gå till rätta med honom och det måste wara en rättfärdig sak att draga för rätta; ty wid Kristi domstol der påstår jag och begär, först att djefwulen måtte åläggas framställa alla som uti hans wäld äro ifrån och med Adam och Eva och alla deras afkomlingar samt Judas och Pilatus och alla som han begagnade till redskap, när han mördade Jesus, Guds egen son.

För det andra att Gud skaffar fram alla som äro under hans beskydd och wäld.

Sedan begär jag att han må dömas skyldig att återlemna och framställa det paradys wärdastansföräldrar måste oskyldigt afträda, ty det war dem omöjligt att weta att någon osynlig djefwul fanns som kunde inbillas dem lögn och förledanden.

Gud säger: Drag mig till minnes och säg huru du will rättfärdig warda. Därföre will jag påminna dig, min herre och Gud, att det war

icke rätt att drifwa de arna menniskorna ut från lustgården, då du wiste att det war djefwuleu som war orsaken till deras syndafall, du gjorde synd som gick ifrån dem och lät Satan komma i tillfälle, att med lögn och falskhet öfwerfalla den lättrogna qwinnan till olydnad, och du behandlade dem ingalunda rätt; hwarför jag anhåller att det de förloradt, samt det arf, som wi alla Adams afkomlingar lagmäktigt tillkommer.

Ty wi kunna icke, böra icke, wilja icke, förlora eller lida för deras lilla fel, alltså begär jag ett rättwist åliggande, att skapa ett nytt paradys, en ny himmel och en ny jord såsom lofwadt och skrifwet är och Liffens bok förmåler.

Men som ingen domare kan fälla utslag och dom, utan laga bewisning förebringas, och Gud säger: haf dine vittnen fram så får wi hört, om det är sanning, Ef. 43: 9. Och Jesus säger: All sak skall bestå af tvenne vittnens mun, Math. 18. Och vår lag bjuder, om icke kåranden sitt kårsmål bewisar, är swaranden fri.

Alltså måste jag med ojäfwiga och klara skäl bewisa att det är rätt som jag yrkar och begär. Jag har många vittnen, men Satan är lagkännare och wet att göra de jäfsanmärkingar som jag icke motstrida kan och jag blifwer willrådig om mittne.

Men som jag då wet att Gud upptagit tvenne lefwande till himlen, Endf och Elias. Dessa kan djefwulen icke jäfwa eller förmena, att intyga sanningen, och då skall min rättwisa begäran bifallas och der skall dömas efter Liffens bok och som skrifwet är i böckerna, Uppb. 20: 12. På så sätt har Gud uträknat och förordnad den yttersta domen och alla menniskornas frälsning, samt sagt och förkunnar mig: och efter det domen är hållen och frälsningen vunnen, skall de lefwande förwandlas, och sedan gjuter Gud sin anda på dem och genom tron på Kristus, Math. 21: 21, får alla magt att uppfalla sina döda och detta skall fortgå från slägte till slägte til alla blifwa uppfallade, ty Gud skall ljuta sin anda öfwer allt fött, Apostlag. 2: 17.

Jordens konungar och regenter samt rika och mäktiga, de lefwa uti wällust, härlighet och glädje.

Men detta warar ganska kort några månader eller år och när den förbannade döden kommer och affkär lifstråden, då är glädjen slut och konungamakten förswunnen, deras tid är kort.

Under min tid har 6 regenter besittit swenska konungatronen, fast en af dem blifwit landsförwist. En gång blifwer den sifte, hwilket är troligt att denne blifwer, förmodligen är han den sifte som regerar öfwer swenska folket, och döma syndare till döden. Ty Jesus will komma såsom han både skriftligen och muntligen sagt hafwer, och han är konung och Herre öfwer alla, samt en herde öfwer sina får, som han lidit döden för, både de som wore före Jesu tid, som icke wiste om någon frälsare, någon förlösare och saliggörare, desse måste han och draga till sig och de skola höra hans röst och det skall blifwa ett fårabus och en herde, Joh. 10: 16.

